

Jyri Paretskoi

Metallinetsijät roistojen jäljillä

Karisto
Helsinki

© Jyri Paretskoi ja Karisto/Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48750-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024



1

- Alkaako kaikki olla valmiina? Oliver kysyi ja sipaisi pitkät hiuksensa korvien taakse.

- Aika lailla, Julle vastasi. Hän suoristi tuulessa lepattavaa lyhythihaista kauluspaitaansa, jota hän piti rennosti auki t-paidan päällä.

- Tuulee aika kovaa, mutta kuvataan vaan. Toivottavasti puhe silti kuuluu.

Metallinetsijät Joel, Julle ja Oliver olivat kuvaamassa uutta videota suosituille Youtubekanavalleen. Tällä kertaa he aikoivat esitellä katsojille magneettikalastusta. Siinä narun päähän sidottu tehokas supermagneetti heitettiin veteen ja kiskottiin ylös. Sellaisten avulla oli Suomessa ja maailmalla löydetty veden alta jos jonkinlaisia aarteita ja ehkä vielä enemmän kaikenlaista romua, kuten polkupyöriä, uistimia ja jopa rikkinäisiä pesukoneita.

- Odota vähän, mä tarkistan vielä tämän solmun, Joel sanoi.

- Hyvä idea, Oliver sanoi. - Mä olin keran viemässä isän kanssa katiskoita järveen. Mä heitin katiskan veteen, mutta unohdin sitä ennen kiinnittää siihen narun. Sinne humpsahti. Oli aika vaikea saada naarattua se sieltä ylös, mutta onnistui se onneksi lopulta. Oli aika noloa.

- Voisihan se olla aika hauskaa, jos me heitettäisiin veteen pelkkä magneetti ilman narua, Julle hymähti. - Ainakin katsojien mielestä.

- Valmista on, Joel sanoi. - Nyt se pitää varmasti.

- Mä olen valmis myös. Olkaa hauskoja! Oliver huikkasi. - Ja lähtee... nyt!

Oliver kuvasi puhelimellaan. Ensin kuvassa näkyi vain veden kimaltelevaa pintaa vasten narussa roikkuva magneetti. Sitten hän siirtyi kauemmas, että sai mahdutettua kuvaan Jullen ja Joelin, jotka vilkuttivat iloisina.

- Moikkelis moi, kaikki ihanat seuraajamme! Tänä seikkaillaankin sitten vähän erilaisen aarteensinnän merkeissä. Kuten näette, olemme veden äärellä, ja meidän on tarkoitus tutkia, mitä kaikkea tuolta pinnan alta ja joen pohjasta löytyy, Julle selitti suoraan kameralle.

- Joel, kerro vähän lisää tästä vähän erikoisemmasta kalastuksesta.

- Tosiaan, nyt ei ole tarkoitus saada kalaa, vaan jotain ihan muuta, Joel sanoi kameran edessä työskentelyyn tottuneena. - Meillä on tässä tällainen supermagneetti. Tämän vetolujuus on huimat 200 kiloa...

- Mutta toivotaan, ettei siihen tartu mitään niin raskasta, koska ei me sitä saataisi kiskottua pinnalle, Julle keskeytti.

- Totta. Kuplavalokkari voisi periaatteessa olla ihan kiva löytö, mutta toivotaan, ettei sellaista tällä kertaa tartu kiinni, Joel naurahti ja heilutteli edessään naruun sidottua pyöreää ja litteää magneettia. - Kuten äsken sanoin, meidän supermagneetti tosiaan on super. Jos veden alla jotain metallista on, niin tähän se varmasti tarttuu. Eikä muuten lähde ihan helposti irti! Suosittelen ostamaan tällaisen, jos magneetikalastus kiinnostaa. Me tilattiin nämä eräästä metallinetsintään erikoistuneesta verkko-kaupasta.

- Ja ihan omilla rahoilla, Julle sanoi. - Meitä saa kyllä sponsoroida. Ihan miten ruhtinaallisesti tahansa!

- Näin on. Mutta nyt takaisin asiaan, Joel sanoi. - Ideana on siis kaikessa yksinkertaisuudessaan heittää magneetti veteen ja kiskoa. Toivottavasti jotain tarttuu jo ensimmäisellä heitolla.

- Jos joku ihmettelee, miksei me kalasteta sillan päältä vaan täältä rannalta, niin vastaus on yksinkertainen. Vai mitä, Joel? Julle kysyi ja kääntyi Joeliin päin.

- Kyllä. Sillalta käsin kalastaessa aurinko porottaisi suoraan meitä päin, mutta nyt me saadaan olla täällä sillan varjossa, Joel sanoi asiantuntevasti.

- No joo, totta tuokin. Mutta vielä tärkeämpää on se, että sillalla me jouduttaisiin kiskomaan löytöjä ihan älyttömän pitkä matka ylös, Julle sanoi. - Tästä rannalta vetäminen on paljon helpompaa.

- Näin on. Oletteko valmiina? Oliver kysyi ja käänsi kameran hetkeksi itseensä. - Mitä veikkaatte ensimmäisellä heitolla tulevan? Mä veikkaan uistinta.

- Mä veikkaan polkupyörän raatoa, Julle sanoi. - Jostain syystä ihmiset tykkäävät heitellä polkupyöriä silloilta alas. Se on vähän tyh-

mää, koska tällaisilla paikoilla saattaa moni käydä myös uimassa, eikä ole kivaa sukeltaa päin pyörää.

- Mä luulen, että ensimmäisellä heitolla tulee kolikko, Joel sanoi.

- Miksi kolikko? Julle kysyi.

- Joku on saattanut heittää tuolta sillalta kolikon vähän niin kuin kolikoita heitetään toivomuslähteisiin.

- Enpä usko. Mutta eihän sitä koskaan tiedä, Julle sanoi. - Sovitaanko, että oikein arvanut saa jonkin pienen palkinnon? Vaikka niin, että hävinneet kantavat koko päivän voittajan kamoja?

- Sovitaan mieluummin, että hävinneet kantavat koko päivän mukanaan ensimmäistä löytöä, Oliver sanoi kameran takaa.

- Hyvä on, Julle sanoi. - Siinäpähän sitten raahaatte mukanne ruosteista polkupyörää.

- Mä vaihdan arvaustani. Sieltä tulee kupla-volkkari, Oliver sanoi.

- Mä en vaihda. Sieltä tulee kolikko, Joel sanoi.

- Pulinat pois ja supermagneetti veteen! Oliver hoputti.

Joel heilutteli magneettia narun päässä ja valmistautui sinkoamaan sen veteen. Samalla hetkellä sillalle ajoi auto. Se hiljensi vauhtiaan, ja yhtäkkiä jokeen aivan heidän eteensä plumpsautti jotain. Mikä ikinä esine olikaan, se pärskäytti veteen osuessaan pisaroita Joelin ja Jullen päälle.

- Mitä ihmettä? Oliver huudahti.

Hän käänsi puhelimensa kameran nopeasti kohti siltaa, mutta valitettavasti sillan kaide peitti näkyvyyden. Hän ryntäsi penkkaa pitkin ylös tielle.

- Joku heitti juuri sillalta jotakin veteen. Se olisi voinut osua johonkin meistä! Tuo auto, sieltä se tuli!

Joel ja Julie jäivät alas joenrantaan, mutta Oliver jatkoi kuvaamista tieltä käsin. Auto kääntyi läheisestä risteyksestä vasemmalle ja pysähtyi tienvarteen. Siitä nousi kolme miestä kovalla kiireellä. Tien vierellä olevalla levikkeellä oli parkissa tyhjillään oleva musta auto, jota kohti he lähtivät jotain toisilleen kiivaasti selittäen. He heittivät takapenkille kolme laukkuja.

Kuski ja etupenkille hänen viereensä istunut mies sulkivat jo ovet perässään, mutta taka-

penkille menossa oleva mies vilkaisi ympärilleen. Hän huomasi Oliverin, joka edelleen kuvasi heitä puhelimellaan. Mies syöksyi sisälle autoon, ja yhtäkkiä se lähti peruuttamaan kohti Oliveria. Takapenkillä oleva mies kiskoi jotakin päähänsä. Kun auto pysähtyi Oliverin vierele, selvisi, että mies oli pukeutunut jonkinlaisen kypärämyssyn. Se peitti hänen kasvonsa kokonaan, vain silmät olivat näkyvillä.

- Ne tulee tänne! Oliver huusi säikähtäneenä alas muille.

- Mitä tuolla oikein tapahtuu? Joel kuiskasi Jullelle.

- En tiedä, mutta pysytään täällä piilossa, etteivät ne näe meitä.

Oliver oli jähmettynyt paikoilleen kauhusta kankeana. Takapenkillä ollut mies astui ulos autosta Oliverin eteen, ja etupenkkiläiset käänisivät katseensa muualle peitellen samalla kasvojaan käsillään.

- Anna se puhelin tänne! uhkaavassa asennossa seisova mies komensi. - Kuulitko? Nyt heti!

Oliver vilkaisi hätääntyneenä ympärilleen ja mietti, mitä tekisi. Hän ei kuitenkaan saa-

nut sanaa suustaan, seisoi vain paikoillaan ja kuvasi miestä.

- Tämä voidaan tehdä helposti tai vaikeasti, mies sanoi ja lähestyi Oliveria uhkaavana.

- Anna tänne se puhelin!

Kun Oliver ei tehnyt elettäkään, mies tarttui Oliverin käteen ja tempaisi puhelimen itselleen.

- Sinä et nähnyt mitään, mies sanoi. Hän tarttui Oliverin paidan rinnuksiin ja veti häntä lähemmäs itseään. - Ymmärrätkö? Sinä et nähnyt mitään.

- Mä en nähnyt mitään, Oliver sai sanottua vaimeasti.

Mies päästi otteensa irti. Hän luikahti takapenkille, ja ennen kuin ovi edes ehti sulkeutua, auto kaasutti renkaat ulvoen tiehensä. Se kääntyi samasta risteyksestä, josta oli äsken paikalle peruuttanut, ja katosi sitten kovaa vauhtia näkyvistä.

Joel ja Julie kömpivät rinnettä pitkin tielle ja näkivät Oliverin, joka edelleen vain seisoi paikoillaan. Hän tuijotti kohti tietä, josta näkyi enää vain auton ilmaan kohottama sankka pölypilvi.